

Ko je deteljica poslala v krčmo še po drugi liter cvička in pušček se posvetovala, kako bi opravili parklja, potrka prav rahlo nekdo na vrata. Vsi so se pogledali in nihče ni takoj rekel: noter! Presenetilo jih je to trkanje. Zakaj znati je bila nežna, ženska roka. Ženskih obiskov pa niso bili čisto nič vajeni. Zakaj kdo in po kaj bi hodil v to fantovsko, preprosto opravljeno stanovanje? Trdili so vedno, da je njih stanovanje gora Athos, kamor ne stopi razven Elže, ki pa ni več ženska, ampak samo brezspolno okostje, nobena druga stvar feminini generis.

Ko se vendar po prvem hipcu vsi odzovejo ‚noter‘, stopi v sobo visoka, črno oblečena gospa in ž njo mlada hčerka.

Vsi se naglo dvignejo, poklonijo in hité gospej nasproti. Ko so na obeh straneh dovršili tiste običajne ‚pardoné‘, ‚oprostite, da je tako‘, ‚oprostite, da vas nadlegujem‘, kapitulirali so slednjič prav prijazno, ponudili gospej in gospodični stola, sami so pa dvorljivo stali ob mizi, ker vsi trije na enem stolu niso mogli sedeti, več jih pa ni bilo v njih stanovanju.

Gospa je sedla na stol z neko špansko grandeco, pa vendar tako prijazno in domače, da je naredila vtisek tak, kakor ga napravi umetnik, ki vdihne najpreprostejši snovi vzvišen sijaj. Njen obraz je bil suh in precèj bled. A vsaka poteza je pričala o njeni nekdanji lepoti. Tam v kotu pri malih ustnicah so se sledile drobne, drobne gubice, kakor jih nosijo taki blagi značaji, ki mnogo trpé, duševno ali telesno, toda nikdar ne pokažejo, marveč bolešt zaдушé in rajši vidijo, da padajo te grenke kaplje nevidno v njih lastno srce, samo da ne pečejo drugega. Prav tesno k njej je sedla hčerka, ki je motrila Miklavževo zlato mitro in razprostrti plašč na tleh. Izpolnilo je to dekle šestnajsto leto. Bila je natančni snimek matere, samo da je krasila tiste materine lepe

obrise pomladna svežost; zdelo se je, da se na njenih licih sveti rahli, žametasti, majev prašek, katerega vidiš v jutru na odprtem cvetu, katerega še ni namočil dež, katerega se ni dotaknilo razven rose še prav nič, niti šibka nogica čebele. Izpod perzijskega šala so se ji usipali na jasno čelo, preko katerega še ni legla meglica skrbi in bridkosti,

pa tudi ne oblak strasti in nemira, naravno skodrani kostanjevi lasje, katerih nagajive čopke je večkrat popravila nazaj, ker so ji silili celó na velike plave, vedno nekoliko vlažne oči — te ljubke Rovanove Adele.

„Gospodje se zelo veliko trudite za Miklavžev večer. To bo neizrekljivo veselje za otroke!“

„Ni sile, milostljiva. Žal nam je samo, da bomo tako skromno priredili, ker nismo v tem strokovnjaki“, odvrne gospej Pavel preprosto.

„Ne bo skromno, nasprotno, prav bogata je ta oprava. Prišla sem, da bi vprašala gospe, kako naj bi bila opravljena Adela za angelčka.“

„Saj si rekla sinoči, da bi bila boljša za škrateljčka, kakor za angelčka“, izpregovorila je prvo besedo Adela. Pri tem pa je pogledala mamico tako ljubeznivo, nekako vprašujoče, češ, saj ni res, kaj ne da ne?

„Saj res, ker si mi nagajala!“

„Gospica, če bi bili taki škrateljčki, potem bi marsikoga ne bilo strah pekla.“

„Kajpa“, je smeknila Adela na Pavlov poklon, pogledala ga v nekoliko sanjave in mile oči, pa hitro, hitro se ozrla drugam in zopet gledala Miklavževo mitro.

„Peroti bo izrisal Karol, ki ima največ talenta za to. Izrezljal in uredil bo Pavel, jaz bom pa samo nadziral“, razlagal je Hugon.

„Dobro! Obleko za Adelo in Julko imamo že narejeno. V naglici smo pripravili; če ne bo ugajala, premenimo drugo leto, ako bo deteljica še cvétla.“

Gospa je vstala, Adela ž njo vred. Deteljica ju je spremila po stopnicah do vrat, kjer so se prijazno poslovili. Komaj sta bili mama in hčerka na cesti, že je Adela prijela mamino roko, pritisnila se k njej tako tesno, kot se ovije smereke bršljin, ki ne more stati, ne kvišku rasti brez opore.

Deteljica je pa hitela nazaj v sobo

„Krasno dete!“

„Živ angelček!“

„Pa je ni nikoli na izpregled!“

„Vedno je pri mami.“

„Prav je tako!“

Še dva dni je bilo do četrтка — do Miklavževega večera. Elža je prinesla še tretji liter cvička, ki jih je že toliko

